

Meridianul

Fondat în anul 1996

Singurul Grup de Presă
din județul Vaslui

marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

editorial

Iași-Vaslui-Bacău-Leova

marintvv@gmail.com ♦ secretcvint@yahoo.com ♦ Vaslui - 0235 361 236 ♦ Bârlad - 0235 419 494 ♦ Iași - 0744 231 380

Redacția Vaslui: str. Frunzelor nr. 2 ✉ Redacția Bârlad: str. Republicii 190 ✉ Redacția Iași: str. Cuza Vodă nr. 2

REPERE ISTORIOGRAFICE ÎN CULTURA REGIONALĂ MOLDOVEANĂ -POSTFAȚĂ-

Oare pot reuși textele de față să illustreze MIȘCAREA CULTURALĂ REGIONALĂ MOLDOVEANĂ ? Dar dacă adăugăm pe cei din vol. „Dimensiuni culturale globale...” din 2021(330 p.)? Personal, cred că nu. Dar e un semnal, primul puternic și unicul, despre eforturile unor personalități din această parte a țării în nădejdea lor nu că vor revoluționa ceva, ci că pasiunea, talentul, sacrificiile într-o direcție anume nu sunt în van. Mai toți cei de mai sus n-au dus o viață de asceți, n-au sacrificii de sânge pentru impunerea în piața culturală, dar cu siguranță au renunțat la timpul pentru familie, pentru distracția sau sănătatea lor, pentru „a mai rămâne”...după! că nu de absurzi au frământat lutul cu vise, realități, metafore, suflet. Credeți cumva că acest comandor hrănit cândva cu aer din stratosferă, cu atâtea și atâtea realizări scriitoricești n-ar fi putut sta la pârpoleala unui cămin încălzit? Că autorul acestor rânduri cu 3 copii, 9 nepoți, 3 strănepoți, după 64 de ani de căsătorie cu o soție extraordinară (Iulia), n-ar sta în vreun bazin cu apă caldă?; că o poetă de la țară, n-ar întârzia pe malurile lacului din apropierea casei în loc să fie la dispoziția unui public?...Desigur putem continua.

Dar...„ce-i mâna pe ei în luptă?” Ar putea fi visul de nemurire ? Ar fi vreo obligație pentru pâinea zilnică? Azi când nici talentul, nici producția intelectual-spirituală nu se remunerează nicidecum.

Ar putea fi doar un răspuns?

Prea plinul sufletesc, un mod de a rămâne mai des copil. Vreun fel de hrană materială ? E tare greu răspunsul. Dar, absolut cert, toți acești împătimiți de expresie-cuvânt-metaforă rămân prin ce, prin cât au putut, prin zbaterea, zvârcolirea, neliniștea și bucata de suflet pe care o ilustrează (în) OPERA lor. Iată o listă mult prea sumară din 2020, când numărul colaboratorilor era cu puțin peste jumătatea listei de azi (atenție, în fiecare nr. al revistei apar colaboratorii de până atunci, deci cifrele nu se pot contesta):

Adrian GRAUENFELS – Israel
Rev. Căminul Românesc (Geneva)- Șt.Racovitză
Codruța MARIN - Montreal (Canada)
Constantin CLISU - Edmonton (Canada)
Cristina MIHAI - Ottawa (Canada)
Diana Popescu-Stuttgart-Germania
Dorel SCHOR - Natanyah (Israel)
Gabriela CĂLUȚIU SONNENBERG - Benissa (Spania)
Georg Barth - Passau (Germania):
George ROCA - Sydney (Australia)
Georgeta RESTEMAN – Cipru
Ina Simona CÎRLAN - Venetia (Italia)
Leonard CIUREANU - Roma (Italia)
Cenacul „Lumină lină” (New York - SUA)
Luminița SCOTNOTIS - Mannheim (Germania)
Madeleine DAVIDSHON - Haifa (Israel)
Maria Diana POPESCU - Stuttgart (Germania)
Mihai CIMPOI – Chișinău - Republica Moldova
Ștefan RACOVITZĂ - Geneva (Elveția)
Valeriu CERCEL - Hamilton (Canada)
Valeriu GORINCIOI - Călărași (Rep. Moldova)
Victor CORBUT - Cleveland (S.U.A.)
Zoltan TERNER - Tel Aviv (Israel), doar în primele 3 numere, apoi ș.a.,ș.a.

(continuare în pag. 5)

Stimate Doamnă
Prof. dr. Dumitru V. Marin,
am primit cu mare bucurie Meridianul nr. 1 / 2026, intrat în cel de al 11-lea an al apariției!
Bucuria mi-a fost dublată, ba chiar și mai mult, de faptul că, în ciuda unor situații potrivnice cu care vă confrunțați, spre regretul nostru, de ceva vreme, Dumitru V. Marin merge înainte, fiind liderul cultural și spiritual al Vasluiului, al țării întregi, cu largi ecouri reverberate peste meridianele mapamondului.
La Mulți Ani înainte, cu sănătate și optimism, puși ca întotdeauna la temelie a culturii vasluiene și românești!
Personal, mă pregătesc pentru cea de a 85-a aniversare a Dv. la care, mă rog la Dumnezeu, să vă pot fi și de astă dată alături.

Cu prețuire, M. Caba

Filiața UZPR Vaslui

Organizează

Sărbătorile Culturale Marin 85

Momentul final

Marți 28 aprilie 2026:

- lansarea cărții Marin 85 - repere istoriografice în cultura regională moldoveană
- simpozionul internațional
- spectacolul omagial

Cuprins:

/Ora de istorie pag. 2

/Cronica săptămânii pag. 5

/Cultură-Umor pag. 8

/Colțul de poezie pag. 10

/Publicitate pag. 11

ora de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

de la holocaust la comunism

Koningsberg - 1945 - întoarcerea acasă

(sursa foto: Quora.com)

Joseph, născut 1941 în lagăr - un supraviețuitor

(sursa foto: Historia)

1904

(foto: Jules Séberger)

George Topîrceanu și arta echilibrului poetic

Experiența participării la campania din Bulgaria și drama prizonieratului de la Turtucaia, în timpul Primului Război Mondial, marchează profund conștiința scriitorului. Volumele „Amintiri din luptele de la Turtucaia” și „În gheara lor” oferă pagini de sobrietate documentară, lipsite de eroism declamatoriu, animate de un profund sentiment pacifist, în timp ce romanul „Pirin-Planina” îmbină episoade tragice și comice din captivitate, demonstrând capacitatea autorului de a utiliza umorul chiar și în fața adversității.

Memorialistica și proza sa de război relevă un scriitor capabil de portrete memorabile și scene tensionate, construite cu economie de mijloace, în care demnitatea suferinței și solidaritatea umană devin valori centrale.

Implicarea în viața culturală nu s-a limitat la literatură. Topîrceanu a fost subdirector al Teatrului Național din Iași și director al celui din Chișinău, contribuind activ la dinamizarea vieții teatrale. Traducerea comediei shakespeariene „Visul unei nopți de vară” dovedește sensibilitatea sa față de nuanțele limbajului dramatic și arată conexiunea sa cu valorile teatrale europene.

Romanul neterminat „Minunile Sfântului Sisoe” sugerează intenția unei ample fresce satirice, în care fantasticul ar fi servit drept instrument de demascare a ipocriziei sociale. Ales membru corespondent al Academiei Române în 1936, scriitorul a cunoscut consacarea oficială, deși eticheta de „umorist” a continuat să genereze rezerve în rândul unor critici. Posteritatea a confirmat însă valoarea unei opere care îmbină rigoarea formală cu reflecția morală.

Grav bolnav, întemeiază împreună cu Sadoveanu și Grigore T. Popa revista „Însemnări ieșene”, într-un ultim efort creator. Se stinge la 9 mai 1937, lăsând în urmă o operă

relativ restrânsă cantitativ, dar solidă și coerentă valoric. Dincolo de virtuozitatea tehnică, creația sa exprimă o etică a sobrietății și a clarității, pledând pentru autenticitate și refuzând excesele retorice.

Mai puțin cunoscută este pasiunea lui Topîrceanu pentru fotografie, artă pe care o practica din plăcere, surprinzând peisaje și scene cotidiene. Spirit vizual prin excelență, poetul își exercita astfel atenția pentru detaliu, aceeași finețe regăsindu-se și în paginile sale.

Scriitor atent la realitatea socială, dar lipsit de vehemență declamatorie, el preferă ironia discretă și protecția simbolică a celor vulnerabili – fie ei oameni sau făpturi mărunte ale naturii. Într-o literatură adesea dominată fie de gravitate solemnă, fie de experimente radicale, Topîrceanu demonstrează că limpezimea expresiei, armonia construcției și umorul fin pot constitui forme autentice de profunzime.

Opera sa rămâne o oază de seninătate și inteligență într-o lume adesea lipsită de cumpătare. Autorul „Parodiilor originale” nu este doar poetul zâmbetului, ci și al lucidității; sub fațada veselă a versurilor se află o conștiință etică ce judecă ipocrizia, rigiditatea socială și micile nedreptăți cotidiene.

Astăzi, paginile sale continuă să ofere cititorului modern nu doar satisfacție estetică, ci și reflecții subtile despre bun-simț, compasiune și echilibru, confirmându-i locul stabil și legitim în canonul literaturii române.

Bibliografie:

Pe urmele lui George Topîrceanu. Mircea Handoca. București: Sport-Turism, 1983. *Amintiri despre G. Topîrceanu.* Antologie și prefață de Silvia Popescu. Iași: Junimea, 1987. *Constantin Ciopraga.* București: Editura pentru literatură, 1966. *G. Topîrceanu. Virgiliu Ene.* București: Editura Tinerețului, 1969.

Bibliotecar, **Luciana Macovei**
(continuare în numărul următor)

Filiala UZPR Vaslui

Organizează

Sărbătorile Culturale Marin 85

Momentul final

Marti 28 aprilie 2026:

- ◆ lansarea cărții: **Marin 85/repere istoriografice în cultura regională moldoveană**
- ◆ simpozionul internațional
- ◆ spectacolul omagial

WWW ♦ TVV ♦ RO

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

... 3 proprietăți vasluiene:

- Dimitrie Cantemir cu care se împăunează istoria locală;

- Constantin Tănase care nu e tatăl Festivalului Umorului (pe care l-am făcut noi), ci, un mare artist bucureștean. Teatrul de revistă i-a datorat multe trepte în evoluție. Emblemă de răs... care nu ne face de răs.

- DVMarin, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Dimitrie Cantemir a crescut la Constantinopol și a migrat în Rusia; Născut într-o comună, Constantin Tănase a înobilat capitala și țara cu ta-lentul său. Dumitru Marin cel mai important reprezentant cultural din ultimii 53 de ani, s-a născut la Giurgioana-Bacău, dar opera lui a ajuns în 32 de țări, singurul care a muncit în și pentru Vaslui.

Și alții care-s mai reprezentativi, tot adoptați sunt.

Mândria vasluienilor pare destul de feștelită!!!

Dumitru V. Marin

În ziarul Meridianul a început publicarea în serial a noului volum „Cotitura... de la Cotul Donului” de prof. dr. Dumitru V. Marin

COTITURA...**DE LA COTUL DONULUI**

(sau, locul de unde a început schimbarea lumii)

Război - dragoste - tragedie - istorie - viață

Timpuri în momente alternative

(continuare din numărul trecut)

E. Războiul a trecut;

au rămas lipsuri, foame ...comuniști

NOROCUL VIETII: arma care-i putea schimba viața.

Dinspre Podu Turcului spre Galbeni și Berheci unde se varsă în apa Bârladului (aceasta în Siret), curgea cu sute de meandre apa Zeletinului, însoțită de o luncă, în dreptul Giurgioanei (de fapt la egală distanță de Boghești și Giurgioana) cu ceva peste un km lățime, cu ploi și sălcii, soc, zgorghini (măceși), și mai ales pănușiță și papură care înconjurau lacuri și iar lacuri cu și fără pește, cu broaște, șerpi și faună de luncă. Pălcurile de sălcii seculare aveau sute de corobene (scobituri) cu mii de păsări care habitau într-o bună înțelegere cu animalele sălbatice, cu oile, vitele și caii sătenilor, dar de loc cu copiii care le păzeau. Aceștia învățau repede cu se pot prinde aripate, cum pot coace la foc mic ouăle proaspete „cotelite”(subtilizate) din cuiburile din copaci, de pe vegetația joasă sau direct prin fânașuri. Era ușor de găsit cele de coțac și prepeliță, și cele mai dulci și la îndemână, așa că era un concurs de copt ouă la cel mai mic foc încropit cu vreascuri uscate. Există și pește, dar cine să se mai încurce, decât atunci când puneau chitele de cânepă la murat să putrezească în 3 săptămâni și să le poată melița: de aici obțineau canura, țesătura de cânepă (aspră dar tare durabilă) din care să se confecționeze cămeșoaiile pentru toate categoriile de locuitori. Cine era mai gospodar creștea viermi de mătase și obținea „burungiucul” (țesătura de borangic) cu excelențele cămăși cu motive populare, semne de bunăstare și gospodărie bine întocmită. Cei îmbrăcați în mătase naturală erau, clar, bogații satului, diferențiați și prin stupinele din care vindeau miere. În satul de răzeși, teiul era arborele sfânt pentru beliga sa (stratul dintre coajă și lemnul trunchiului, din care se făcea mobilier, frânghii, coveți, linguri, acoperiș sau gard) din care se făceau frânghii, din floare - miere, din lemn, aproape toate uneltele folosite în gospodărie, până și umbra sa era cea mai sănătoasă, după cum cea de nuc era cea mai evitată, „bolnavă”(iodul provoca tuberculoză). La câmpie, la bătaie era salcia cu diversele ei soiuri, care determina o imensă fabrică de fluier de toate mărimile, drâmbe, alte instrumente de făcut zgomot auzit (instrumente muzicale) și neauzit (câinii erau chemați cu un fluier cu infrasonete, din salcie sau pănușiță/stuf).

De la Sf. Gheorghe (23 aprilie) și până la Sf. Dumitru (26 octombrie) Valea Zeletinului răsuna de hărmălaie, veselie, înfruntări între cete de copii, de mugete, behăituri, de zgomotul muncii încrâncenate. Grupurile de copii aveau ghiolurile fixate la cotituri și săreau la scâldat de 2-3 ori pe zi, scăpând animalele în grâne și porumbiști, cu certurile de rigoare.

Mijloc de august călduros drept care aproape 20 de copii și flăcăi s-au strâns la Ghiol, adică la cotitura spre Plăcineni, unde se afla cel mai adânc loc de

scâldat: hărmălaie, voie bună amestecată cu plânsetele țăncilor neluțați în seamă, goi toți, uitând de lume.

- Ia, uitați-vă, băieți, o pușcă. Și Trică se aplecă s-o scoată întregă din mâl. Era un ZB nou, cu încărcător, fără gloanțe, părea ca nou. S-au strâns cu toții, au comentat, au presupus, mai fiecare voia să-l ia el. Dar reveni celui care-l descoperise. Așa că „învingătorul” își scoase cureaua de la pantaloni, o purtă de gât mai toată după amiaza, seara, tot cam așa, pedalând prin sat. Numai că ajungând la poartă e zărit de departe, de Vasile Marin, tatăl, care nici nu-l primi în ogradă, ba îi administră cea mai mare și aspră bătaie pe care a primit-o vreodată: chiar a văzut stele verzi, după palmele mari și puternice ale țaranului.

- Pleacă imediat la miliție, să nu calci în bățatură... Și, copiii satului, priveau mirați... și-și luă pușca plecând la miliție la Lehancea, aproape pe întuneric, și... nu realiza de loc pericolul prin care trecea.

- Cum ai găsit-o, Trică, îl chestionă plutonierul Lungu. Apoi: trebuie să te arestez, dar știu că ești bun la carte, băiatul lui nea Vasile, ia loc, dar să nu pleci de aici din cameră până nu-ți spun eu. Acum scrie cum s-a întâmplat...

- Tovarășe plutonier am venit s-o depun, că oricare ar fi luat-o știam toți.

- Câte cartușe aveți, că încărcătorul e fierbinte ?

- N-am găsit niciunul, dar tot ne-am făcut că tragem.

- Toată noaptea a stat în post, adolescentul care trebuia arestat pentru port ilegal de armă, milițianul era la încurcătură dacă să-l încătușeze și după miezul nopții, garantând pentru băiat că-l știe și că e fiul secretarului de partid, e elev bun și disciplinat, obținut aprobarea să-i dea drumul acasă, dimineața. Conștiincios, milițianul a mers în sat să verifice dacă declarația e corectă, i-a întrebat pe unii dintre copii, a fost la pârâu cu unul dintre ei. S-a convins că totul a fost o întâmplare și i-a dat drumul pe răspunderea lui.

În capul satului Trică era așteptat de ai lui, care știau ce însemna prigoana împotriva legionarilor și că pentru arma asta puteau să le dea copilul afară din liceul de la Podu Turcului. Toată toamna au tremurat de frica asta. Elevul, mereu preocupat de învățatură, n-a bănuț niciodată marele pericol prin care a trecut, că milițianul i-a salvat destinul, prin bunăvoința lui, devenirea de mai târziu,

Ce s-ar fi ales din el odată ajuns la închisoare, pe vremea prigonirii legionarilor ?

(continuare în numărul următor)

aparitii

WWW.TVV.RO

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

BUCOVINA NESUPUȘILOR

-fragment-

În lunga istorie a teritoriului din nord-vestul Moldovei, care începe în protoistorie, m-am atașat de spațiul identitar al Ocolului Câmpulung și am făcut o incursiune în trecutul acestui vechi ținut al dacilor-costoboci, carpilor, cimerienilor, sarmaților și geților. Diversele popoare migratoare care s-au perindat de-a lungul timpului în spațiul în care s-au format și au trăit românii bucovineni, fie au plecat repede, fie au zăbovit mai mult, nomazii lăsând urme adânci în rândurile locuitorilor locali daci liberi, băștinașii continuând să-și ducă traiul mai departe pe aceleași pământuri sfinte, ocupându-se cu creșterea vitelor, meșteșugurile, albinăritul și mine-ritul. Traco-geto-dacii sunt dovediți arheologic din secolul VII î. Hr., perioadă în care sunt atestate așezări getice, cetăți și fortificații și în nordul Moldovei. În secolul I î. Hr., triburile dacice s-au unit militar sub un singur rege, Burebista, 82 – 44 î. Hr., „cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia”, pe un teritoriu cuprinzând și viitoarele ținuturi ale Moldovei. După sinuciderea lui Decebal, în urma confruntărilor cu armata romană condusă de împăratul Traian, Dacia devine „provincie imperială”, condusă de un guvernator. Viitoarea „țărișoară” a Bucovinei nu a fost cucerită de romani, dar procesul de romanizare s-a realizat datorită legăturilor economice dintre dacii romanizați și dacii liberi. În mersul firesc al istoriei, procesul de contopire al celor două civilizații, dacică și romană, s-a împlinit, în principal procesul de formare al limbii ca limbă daco-romană, limbă neolatină. Perioada „mileniului întunecat”, care a urmat retragerii stăpânirii romane spre sfârșitul secolului al III-lea, a lăsat puține documente scrise, predominând informațiile oferite de săpăturile arheologice. Între secolele X și XI, ținutul Bucovinei a făcut parte dintr-o federație liberă, de vorbitori de limbi slave de est și uralice, Rusia Kieveană, iar după fragmentarea acesteia teritoriul Bucovinei a ajuns sub dominația Regatului polonez (Principatul Galiția-Volinia). Dominația polonezilor nu a ținut mult, iar ținutul Bucovinei a trecut sub suzeranitatea regelui Ungariei, Ludwig I de Anjou, care îl va desemna pe favoritul și aliatul său, Dragoș din Maramureș, ca Voievod al Moldovei, cu capitala la Siret, în 1347. În 1359, Voievodul Maramureșului, Bogdan I, luptă contra ungarilor și îi îndepărtează pe urmașii lui Dragoș din Moldova, devenind întemeietorul independent al Moldovei, înlesnind formarea unui popor român și limba vernaculară română. Ținutul bucovinean a fost nucleul din care s-a născut statul medieval Moldova, cu Suceava capitală până în 1564, când îi ia locul Iașiul. În secolul al XV-lea, Țara Moldovei a fost pe rând sub influența politică a Regatului ungar, a Regatului polonez și a Imperiului Otoman. În această perioadă, Ștefan cel Mare și urmașii săi pe tronul Moldovei au construit celebrele mănăstiri pictate: Moldovița, Sucevița, Putna, Humor, Voroneț, Arbore, Dragomirna etc.

Principatul Moldovei a dăinuit ca stat în Europa timp de peste cinci veacuri, abia în urma înfrângerii armatelor otomane din războiul ruso-turc (1768-1774) Imperiul Rus a ocupat ținuturile Moldovei. „Leagănul, inima și riul Moldovei (Bucovina, considerată avanpostul Apusului) au fost cedate Austriei, pentru că austriei i-au ajutat pe ruși în război. Actul imperialist al răpirii Bucovinei a fost o nedreptate istorică, care a produs proteste în toată Europa. Imperiul austriac a ocupat militărește colțul de miazănoapte al Moldovei, în octombrie 1774, iar prin convenția din mai 1775 acest teritoriu i-a fost cedat oficial și anexat, până în 28 noiembrie 1918, când toată provincia revine la patria mamă, Regatul României. Istoriografia rusă și ucraineană, atât cea burgheză cât și cea comunistă, de propagandă pro-rusă, susține că Bucovina este teritoriu ucrainean, deoarece a făcut parte din statul medieval kievean și apoi din cnezatul Halici. Îmi arde sufletul, când mă gândesc la partea de nord a Bucovinei, ocupată samavolnic, în urma unui tratat nedrept, de niște cotropitori slavi, care s-au dedat la crime și deportări pentru deznaționalizarea elementului românesc vernacular. În fapt, istoria teritoriului bucovinean se substituie celei a poporului care îl locuiește, care și-a creat o țară, cu o identitate proprie, cu un profil cultural românesc, în ciuda întrepătrunderii cu istoria și cultura altor popoare, rezultând un mozaic etnic și cultural, prin diversitate și complementaritate.

SORIN COTLARCIUC

Cu gratitudine,

cărturarului vasluian, Dumitru V. Marin,
la împlinirea matusalemiceii vârste de 85 de ani.

Omagiile mele maestrel!

(textul integral va apărea în nr. 45 al revistei MCR)

WWW □ TVV □ RO

REPERE ISTORIOGRAFICE ÎN CULTURA REGIONALĂ MOLDOVEANĂ -POSTFAȚĂ-

(continuare din pag 1)

Dacă ne potrivim, ajungem la 671 și 142 nominalizați din 17 țări!”
Azi, și aici, nu vreau să-l „iert” pe Al. Florin Țene, care mi-a consacrat mai multe articole și studii: „măi oltene, ești un tip deosebit de deștept și talentat, te iubesc fără să te fi văzut, sper să ocupi un loc mereu mai sus în istoria noastră culturală. Te îmbrățișez de oriunde ai fi și peste o sută de ani!”

♦
Mi-am dorit o ISTORIE A CULTURII REGIONALE MOLDOVENE în acest volum, în plină epocă de globalizare, deci în procesul de făurire a noii culturi existențiale. N-am reușit pentru că toți au văzut omul și nu opera publică, respectiv, zvâcnirea revistei, M...C...R...în inima jurnalismului cultural (semnul negativ implacabil pentru metaforă). Șansa mea a fost să găsesc nișa de afirmare (1200 de colaboratori, e ceva de vis), să pot ține revista în viață. să-i interesez pe atâția de departe. Tocmai asta îmi susține ideea că acest grup mare de moldoveni i-au atras în zborul creației și pe cei/alții din 32 de țări !!!

Vor veni alții cu varii argumente și dovezi. ...Dar NOI AM PLAN-TAT, AM ARUNCAT EMBRIONUL, sămânța, ca o nucă din care răsare fructiferul cel frumos și folositor.

Am oferit aici reperele istoriografice pentru munca de sinteză a celor care mereu vin. Am dat nume, am pomenit mai mulți batailleori ca un fel de stâlpi pe care să se sprijine, ca și în cazul nostru, concluziile lor (cam toți sunt nominalizați în M.C.R.). În condițiile în care viitorul limbii și poporului român sunt în pericolul cel mai mare (că istoria națională s-a dus) și cartea aceasta consemnează firișoarele de aur pentru viitor. Oazele culturale românești vor avea mare-mare nevoie de acest fel de dovezi. (Tare aș vrea să fiu profet mincinos!). Că am sprijinit cât omeneste era posibil „creșterea limbii românești și a patriei cinstire” (Văcărescu), reproducem câteva citate din articolul program și din vol. DIMENSIUNI culturale glo-bale...prin care ne-am marcat dreptul la recunoaștere și reprezentativitate

... Ne rămâne satisfacția operei UNICE pe care am produs-o !

Dincolo de amărăciunea pe care ne-o produc aculturalii cu funcții mari și salarii nesimțite, ne mângâiem cu realizări tipografice de asemenea UNICE, mai recentă fiind BĂTALIA PENTRU VASLUI/222 printre noi/istorie culturală, Iași, 2020, 740 de pagini, o istorie monumentală a infuziei culturale prin TVV. Despre Bătălia pentru Vaslui/222 printre noi/istorie culturală: scrie Ben Todică:

„EXTRAORDINARĂ!!!! O adevărată Biblie Intelectuală, Culturală, Politică, O Colectie Enciclopedică a Esenței Copacului Vasluian, CERTIFICA și Legalizează evoluția locurilor și a Neamului Românesc. Domnul Prof. dr. Dumitru V. Marin sculptează Istoria Locurilor, însănătoșește, împuternicește și crează o deschidere în fereastra viitorului.

Felicitări Maestre și Erou, Gospodar, Generator de lumină, Aer de Primăvară și Vin Dulce în zâmbet de Invărtite, Hore, Colăcei. O CARTE BIBLICA IDENTITARĂ, O ROMÂNIE !” Ben Todica, Massmedia Melbourne, Australia.

O temă a cărei importanță impune considerații publice: Vasluiul a pătruns pe harta culturală a lumii, într-un fel de competiție neașteptată și unică, aflat cum s-ar zice „la coada listei”, la plecare. Pornind de la statutul de mărunțel oraș de provincie care a devenit „capitală de județ” în 1968, cu o inexistentă viață culturală, prelungită până după 1989, în pofida unor eforturi investiționale în infrastructură specifică, municipiul s-a înscris în competiția valorică după apariția TVV, în 5 decembrie 1990 (apariția primei televiziuni private în România, Licența CNA 001/TV) și s-a impus temeinic prin revista repede internaționalizată, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC apărută la 1 februarie 2015. Doar după 6 ani, aceasta înregistrează (astăzi în 2021_ 671 de colaboratori din toată lumea

(continuare în numărul următor)

(fragment din cartea în curs de apariție: MARIN 85/
Reper istoriografice în cultura regională moldoveană)

Dumitru V. Marin

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

În ghiarele represiunii Memorialul doctorului Valeriu Lupu

(continuare din numărul trecut)

Trista experiență studentească

...Deși validat în ședința organizației de bază, va fi respins de forul superior (Comitetul Județean de Partid), unde se analiza situația fiecărui candidat, desigur în cazul lui Valorea dosarul pe care îl avea la Securitate trăgea greu în balanță. Totuși, la întrebarea cauzei refuzului, nu a primit decât explicații evazive, ca de exemplu; mai trebuie lămurite unele lucruri, situația dumatăle nu este suficient de clară, ai legătură cu occidentul, originea socială nu vă recomandă și alte asemenea. Probabil că și notele pe care le furniza nu erau pe măsura așteptărilor, pentru că peste un an întâlnirile deveniseră din ce în ce mai rare, ele dispărând cu totul după anul IV când Valorea se căsătorește, întemeindu-și o familie, ceea ce probabil pentru securitate putea să însemne o certitudine pentru bunele intenții și de aici încetarea urmării operative. Oricum, pentru securitate și în general pentru structurile de forță ale vremii, Valorea, deși se plasa în topul facultății, nu reprezenta o opțiune și asta avea să se vadă cu ocazia concursului pentru a intra în învățământul superior care i-a fost anulat (vezi "Cu aripile frânte").

A urmat o lungă pauză, până la începutul anilor 80, când era deja specialist în domeniul medicinei copilului, între timp stabilindu-se în orașul în care avea locul de muncă, unde a și primit un apartament cu trei camere și începuse activitatea care avea să îl consacre în timp. Pentru că în urbea vasluiului, unde ajunsese prin concurs, și-a desăvârșit evoluția în profesia sa de medic, integrându-se într-un spirit de colegialitate amiabilă și lucrativă cu colectivul, încât relațiile erau la cel mai rezonabil nivel și nimic nu părea să tulbure armonia la locul de muncă, sau în cercul de prieteni pe care și-l formase.

Dincolo de aceste aspecte personale, era și o oarecare notorietate pe care și-o câpătase în târg, de aici și clientela care îl solicita uneori peste puterile sale, dar pe care nu o refuza niciodată, indiferent de pătura socială din care făcea parte pacientul. Așa încât, de la oameni simpli, la oficialități sau autorități, răspundea cu toată deschiderea la solicitări, fără să emită pretenții sau să impună condiții, totul însă în limitele unei deontologii hipocratice pe care, din păcate, cu greu o mai regăsim astăzi.

A doua confruntare ,

Totul părea în limitele unei normalități firești până în toamna anului 1980, când Valorea este căutat într-o bună zi de un tânăr prezentabil, cu alură athletică care se recomandă ca fiind ofițer cu grad de locotenent, pe numele său A... și care, politico îl invită la o discuție. Întâlnirea a avut loc în spital în cancelaria medicilor. După câteva amabilități, sesizând și nerăbdarea interlocutorului, ofițerul trecu brusc la subiectul întâlnirii, întrebându-l direct; dacă are rude în străinătate și dacă da, în ce raporturi se află cu ele. Da, i-a fost răspunsul, precizând în același timp că este vorba de tatăl său, transfug din cauza unor condamnări pentru că era chiabur, categorie socială care a și fost lichidată la începutul anilor 60 ai secolului trecut. Tocmai ce reluase corespondența cu tatăl său după o întrerupere de 10 ani, iar fratele său vitreg (Dinu), era pe punctul de a emigra în SUA cu toată familia, motiv pentru care tocmai ce îl vizitase pentru a-și lua rămas bun.

A fost și motivul (avea să afle mai târziu)

pentru care dosarul său a fost din nou reactivat, iar el pus iarăși sub urmărire operativă. Era o perioadă în care sașii și evreii emigrau masiv ajutați de statele lor, dar și românii, mai ales sectanții care aveau adevărate rețele cu ajutorul cărora reușeau să emigreze, împlinind și visul multor intelectuali, încât împiedicarea exodului era o sarcină de partid și de stat.

Bineînțeles că scenariul s-a repetat, încât discuția a alunecat către o colaborare care avea aceleași obiective privind opiniile, atitudinile colegilor, cu întâlniri periodice. Ținta era chiar el și Valorea știa bine ce înseamnă asta din experiența din perioada studenției. Și iată-l din nou în vizorul securității.

Tehnica era simplă, în jurul celui urmărit se alcătua o rețea de informatori (persoane de sprijin sau rezidenți), mai ales persoane din anturajul celui în cauză, care trebuiau să monitorizeze și să informeze despre orice mișcare a celui urmărit, parte dintre ei fiind plătiți pentru serviciile lor, mai ales cei care se implicau în acțiuni provocatoare. Ceea ce era mai dureros, era faptul că cei mai mulți delatori erau din proximitatea celui urmărit; colegi, prieteni, colaboratori, cercurile pe care le frecventa și chiar aparținătorii unor pacienți care nu se sfiau să se asocieze acestora. Întâlnirile pe care ofițerul le solicita nu erau niciodată în spital și nici în instituția de care aparținea, ci în case conspirative, de regulă, apartamente care nu aveau nici măcar dotarea unui birou.

Lucrurile au luat o întorsătură bruscă în anul 1984, când Valorea, împreună cu soția, se hotărî să își viziteze tatăl stabilit deja de 14 ani în SUA. Dincolo de faptul că însuși întocmirea dosarului era o problemă, pentru că obținerea pașaportului presupunea un adevărat dosar care trebuia să conțină, pe lângă cerere, declarație, autobiografie, chemarea din străinătate stampilată și parafată de autoritățile statului respectiv și avizele colectivului de muncă și al unității în care lucrează. Imediat după solicitarea pașaportului a urmat supravegherea sau urmărirea operativă din partea organelor securității care avea în structură și departamentul pașapoarte și care trebuia să încerce pe orice cale, schimbarea hotărârii solicitantului, încercare care mergea până la provocări care să compromită solicitantul sau să îi compromită solicitarea.

Pentru că plecarea în străinătate era un deziderat pentru mulți intelectuali (dar nu numai), zădărnicierea acestor tendințe prin orice mijloace nu era numai treaba securității, ci și a altor instituții ca de pildă miliția, organizațiile de partid, colectivele de muncă și chiar opinia publică prin organele de presă, încât se creaa în jurul preopinientului o anumită atmosferă de neîncredere și vinovăție, fond pe care orice diversiune era posibilă și justificată, din punctul lor de vedere. Punerea în practică a acestor metode era extrem de facilă, întrucât întrucât Valorea avea deja un dosar actualizat și o întregă rețea de urmărire și filaj, coordonată de un ofițer zelos și suficient de inventiv pentru ași îndeplini misiunea primită.

**Valeriu Lupu – doctor în științe medicale
(continuare în numărul următor)**

COMUNICAT DE PRESĂ

Dialog între epoci și stiluri la Palatul Culturii din Iași

Ateneul Național din Iași, în parteneriat cu Palatul Culturii, are plăcerea de a invita publicul la o experiență culturală unică în luna martie. Seria de evenimente muzicale găzduite în Holul de Onoare continuă, oferind melomanilor trei seri de neuitat, în care eleganța arhitecturală se împletește cu rafinamentul interpretării artistice. Toate evenimentele din această serie vor începe la ora 19:00, transformând inima Palatului într-o scenă vibrantă a culturii ieșene.

Joi, 26 martie 2026, publicul este invitat la concertul „Musica Sacra Byzantinae”, susținut de grupul psaltic Melos Paisian sub îndrumarea dirijorului Dorin Ionescu. Evenimentul propune o incursiune sonoră în tradițiile sacre ale Romei, Ierusalimului și Muntelui Athos, culminând cu specificul bizantin românesc. Repertoriul urmărește parcursul spiritual de la dramatismul Patimilor până la lumina Învierii, oferind o experiență meditativă ce reafirmă locul cântării bizantine în rândul marilor tradiții ale muzicii vechi europene.

Vineri, 27 martie 2026, stă sub semnul solemnității pascale. Concertul „Glas peste veacuri”, susținut de Corul Marii Uniri și condus de dirijorul Mădălin Munteanu, va aduce în fața publicului forța și unitatea muzicii corale. Evenimentul propune un parcurs spiritual marcat de introspecție și armonie, reunind compoziții românești și universale de o profundă încărcătură religioasă, menite să ofere publicului un moment de liniște și reflecție în perioada Postului Mare.

Proiectul Concert la Palat a apărut din dorința de a pune în valoare spațiul mirific al Palatului Culturii, nedespărțit de sonoritățile muzicii clasice interpretate la nivel sublim.

Biletele pot fi achiziționate de la casieria Ateneului Național din Iași sau prin rezervare directă pe platforma online <https://www.ateneuiasi.ro/>. De asemenea, tichetele de acces sunt disponibile și la tonomatele amplasate în incinta instituției și la Sala Unirii.

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

„Leul în iarnă”*-fragment-*

Când s-au împlinit 40 de ani de la moartea prozatorului Mihail Sadoveanu, în 19 octombrie 2001, editorialul „României literare” a constatat praful depus pe o operă mare, dar de necitit. Moartă. Nu-mi place să intru în corul celor care bocesc valorile de prim rang, puse la index în așa-zisa libertate de opinie post-socialistă, dar o să detaliez ideea că mundus sadovenicus (mulțumesc, Domnule Profesor Const.Ciopraga, pentru sintagmă!) nu mai intră în paradigma alunecării noastre spre neo-proletcultură.

Imediat după acel Decembrie, criteriul moral le înlocuise pe toate. Am mai scris-o, dar trebuie repetat că reexaminarea (prefer vocabula celorlalte, revizuire și reevaluare) era cu adevărat necesară, dar folosind toate criteriile și argumentat. Curgeau, la poli(tico)foniiile muzicianului Iosif Sava, râuri de reproșuri: Sadoveanu-criminal, Sadoveanu -profitor material al regimului Groza, Sadoveanu- binetărit sub Ghiță Dej, jucând la propriu alunelul cu Ana Pauker, în timp ce confrății erau torturați intra muros. Așa și este. A fost indiferent față cu tragedia scriitorilor nealiniați, de nereeducat în spirit marxist. „Prietinel” n-a intervenit nici pentru V. Voiculescu, n-a mișcat un deget pentru Păstorel Teodoreanu, nici măcar pentru tovarășul de steag, Lucrețiu Pătrășcanu, cu piciorul amputat în pușcărie, după bătaie. Îi fusese naș, la botez. Numai că Sadoveanu a fost declarat definitiv compromis, în relația cu puterea politică, nu tocmai de cei în drept s-o facă, în numele unei atitudini etice închipuite de ei înșiși.

Când acuzele dintr-un singur punct de vedere, colaboraționismul, au mai conținut, Bădia Mihai a primit eticheta de izolaționist, de limitat. Erau de incriminat elogiul sălbăticiiei, al rămânerii pe loc, așa cum am fost („Apa trece, pietrele român”, a zis alt reacționar, filozoful Vasile Băncilă, emul al lui Blaga), cu trimitere la Noptile de sânziene.

I s-a făcut un portret de robot simplificat, de om al bălții din Pașcani (opus apeii Atlanticului), de om al pădurilor (opus celui al orașului), care s-ar sustrage civilizației. Sadoveanu -s-a spus-simpatizează cu cei care urăsc progresul tehnic. „Meșinile”, cred personajele lui primitive, sunt purtate de Aghiuță, de Caraoțchi, de diavoli mănăcători de broaște. De aici s-a ajuns la atacarea temelor caduce, mirosind a balegă, ca Ion sau Moromeții. Pe cine ar mai interesa istorii cu baba Cireașa și cu moș Gherasim sau cu un troglodit precum Căliman, care-și scoate dinții la fierar? Cine mai crede în cocoși prevestind vremea? Auzi la Sadoveanu! „Căci nici un filosof, de când îi lumea asta, n-a putut afla de ce cântă cucoșii. Parc-ar fi ceasornice, așa cântă străjile. Fie nour, fie ploaie, fie vânt, fie senin, când li-i poruncită clipa, cucoșii încep a cânta și cântă. Ar spune unii cum că ei aud și oamenii n-aud, pe cucoșul cel sfânt din grădina raiului, din cer; dar acestea-s basme. Alții zic că așa i-a potrivit Dumnezeu pe cucoși, să fie astrologi, căci cântă și a ploaie, și-a vreme bună, de fiecare dată într-un chip anumit.”

S-a tras ștergarul peste Noptile de sânziene. Dar peste Frații Jderi? Telecraților culturalizatori li se pare bizar ce face Ionuț Jder, băiatul stângaci și prosticel, care ia la oblânc, „pe cale depărtată”, un cocoș porumbac, crezând că paserea știe tainele a trei lumi, că e augurală, alungând duhurile și spaima de ele. Mai este deprins cineva de mic să citească „semne și porunci”, conform unui comportament sever-ritualic, să cunoască „limba păsărilor”, să-și asigure echilibrul ființei printr-o existență religioasă de tip tradițional? Nu. Biserica trebuie scoasă din noi. Și tradiția. Frații Jderi e un roman prea lung, plictisește, strică vacanța mare a copiilor. „Să se facă un briefing, doar n-or citi elevii romane-fluviu.”

Putem intra în Europa cu un scriitor ca Sadoveanu, obsedat de ideea că sufletul poate fi sărăcit de civilizație, de „meșini”, de progres tehnic? Nici vorbă. Și atunci s-a decretat că Sadoveanu gândește primitiv. Chiar a greșit? Atunci a greșit și Jean Giono, provensalul, care celebra forțele magice ale cosmosului, „cu multele lui dimensiuni”, cum spune Mircea Eliade în Nouăsprezece trandafiri. Și pentru Giono întoarcerea în miezul naturii este unica salvare de la industrializarea forțată, care nu ne lasă să respirăm. N-a strigat el că „Vine mașinul”? Recitiți „L'homme qui plantait des arbres, de vreme ce am aflat de la silvicultori că 80% dintre copaci sunt bolnavi. Și vine drujba peste ei și peste noi. Poetul Dan Anghelescu își imagina „obiecto-ființul” care stă să ne ocupe. Și nu s-a ajuns la adicția de telefon?

Magda Ursache*(continuare în numărul următor)***O FEMEIE SINGURĂ****LCOPILĂRIA:**

Probabil în zilele de dinaintea nașterii mele tot satul era în mare agitație dar nu pentru că urma să vin eu pe lume ci pentru o mare „minune”: venea curentul electric! Cei mai în vârstă nu credeau nicicum că vor arunca lampa iar cei mai tineri își făceau planuri: toți vor cumpăra- în rate- televizoare și odată cu ele civilizația!

5.05.1963- tot satul s-a trezit cu noaptea-n cap: azi vine “lumina”! N-a fost ora opt-zero-zero ci pe undeva, pe la amiază. La 2 kilometri, la maternitate, se auzea un țipăt firav: mă născusem. Lumea adunată “să vadă” curentul electric a hotărât: s-o cheme Luminița, să știm și noi când am intrat în rândul lumii! Numele, predestinat de binefacerile civilizației îmi va marca viața! Lumina, bunătatea, căldura îmi sunt necesare ca aerul și mereu voi lupta să le dăruiesc și altora. Încă mai caut lumina Iubirii de oameni și, din puținul găsit mereu am dat, am risipit, de am secătuit.

Nu știu cât și dacă m-a dorit mama. Câtă tragedie e în aceste cuvinte și cât îți pot ele marca viața, întraga existență! Spun asta pentru că mereu am avut impresia că o încurc, niciodată nu stăteam cum trebuie și unde trebuie. Mereu mi-era teamă că e iritată de pe unde vine și prezența mea o irită și mai rău. Mă ascund pe unde apuc, până se risipesc (sau se agravează) discuțiile cu tata... nu mă simt iubită și nici nu mă voi simți vreodată!

Și a început efortul care a durat până azi, când scriu aceste rânduri să-i arăt mamei că sunt și eu bună la ceva! Și am mai învățat o lecție încă înainte de a ști ce e cu mine pe lume: să-mi iubesc, fie ce o fi, copilul! Să-i arăt că e important, să-i dau încredere în el și să-l hrănesc cu orice preț!

Chiar cu ORICE preț!

Sigur, în copilăria mea, au fost și episoade fericite pe care le voi povesti, la un moment dat dar m-au marcat două senzații: foamea și frica. Este adevărat că unele amintiri câștigate în copilărie nu le uiți toată viața și, vreți să credeți sau nu, fac parte și acestea din cei șapte ani de acasă! Ca un blestem, m-am întors mereu în preajma lor deși mereu mi-am dorit să scap.

Intru în casa înghețată. Mă uit pe geam și îmi imaginez căldura privind la fumul ce ieșea pe coșurile caselor vecine. Nici la ei nu e prea bine, poate stau toți într-o cameră îngrămadită, părinți și copii iar în iernile geroase cu tot cu bunici. Ce mai contează când au un strop de căldură? Și ceva, orice, de mâncare. Mie mi-e atât de foame că nu știu dacă mai am putere să-mi fac lecțiile...constat că e bun și frigul la ceva, la un moment dat nu mai simt foamea...Ar trebui să mă grăbesc, la bunica dinspre tata îmi pot face temele doar cât e lumină, nu aprinde lampa, nu are bani de gaz (și nici cei patru băieți nu au?). Bunica mă ține de milă, nu știu unde-mi sunt părinții, probabil prin țară, fiecare încercând să-și salveze viața pe care i-a stricat-o celălalt. Oricum, eu nu prea contez..deși am sorbit lacomă de câte ori aveam câte o fărâma de iubire din partea lor. Să mă ierte părinții mei că niciodată n-au știut cât i-am iubit, cât i-am dorit..Acum, pe moment, e chiar mai bine că nu sunt de luni bune în sat. Dacă vin și se întâlnesc nu văd decat reproșuri și bătaie. Când asist la așa ceva, fug. Acum știu că trebuia să mă încălț, dar atunci nu era timp- o luam la fugă direct prin zăpadă, desculță. Nu mă încălzeam nici până dimineața în plapuma bunicii dar nu picioarele mă dureau, ci sufletul când îmi auzeam bunica;” părinților tăi le trebuia un pui de lup, nu un “copchil”. De la bătaie astea mi-a ”sărit” inima de mică. Orice mă impresionează și azi și toată viața m-am luptat cu teama- mi-a fost ca o soră pe care am avut-o, mereu cu mine; chiar și în Italia și Germania... mi-e teamă să nu deranjez, să nu incomodez cu prezența mea . M-am luptat mereu să mă fac plăcută, utilă ...dar cât mi-a trebuit să învăț să-mi maschez emoțiile!

Monica Luminița Cozmei
(continuare în numărul următor)**G. Leteanu- portretul prof. dr D. V. Marin*****D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)***

CASA BUNĂ

Ei, ce vremuri mai erau când pe-aicea mai umblau
Pe-al nostru bătrân pământ, Dumnezeu cu Petru sfânt!
Multe pe cale vedeau cu grijă se sfătuiau
Apoi hotărâri luau și bine la mulți făceau.
Ei, și-acum umblând pe drum fără-a obosi nicicum,
De-o turmă de oi au dat ce păștea pe lâng-un hat
Într-un lan curat de grâu cu holda până la brâu.
Feciorul, înalt ca bradul, mândru, nene, cum nu-i altul,
Cioban, nu avea habar, dormea bine sub umbrar
Și pe iarbă visa dus; păzea turma Cel de Sus...
Dumnezeu merge, nu șede, mai încolo, Sfântul vede
Altă turmă ce păștea; o fată pe lângă ea,
Ciobăniță, nu stătea cât de oi grija avea
De pe furcă fir torcea și-o doină cu dor zicea!
Când cu ochii la mioare, la flori și la fusul care
Învârtea firul de lână tors de hărnicuța mână.
Pe drumeți i-a observat și la dânsa i-a chemat.
Din straiță-a scos bucate tot de mâna ei gătate,
Le-a pus pe-un ștergar curat și cu drag i-a ospătat.
După ce i-au mulțumit și la drum lung au pornit,
Sfântul Petru iar vorbește și pe Dumnezeu, stârnește:
–Doamne, leneș e feciorul, tre' să-l iei cu binișorul
Când s-o-nsura, vai de noi, casă plină de nevoi...
Dar fata, de treabă tare, harnică și muncitoare.
Zic, Doamne, s-o răsplătim, ceva bun să-i dăruim.
–Petre, te-ai gândit tu, bine; ia ascultă-Mă pe Mine,
Fata bună-o mărităm...cu leneșu-o cununăm.
–Cum, Doamne, așa să fie? să meargă la cununie
Cu feciorul leneș tare? nu-ți fie cu supărare,
Eu gândeam să-i dăm răsplată pentru bunătate, plată.
Asta-i o pedeapsă grea să-aibă leneșul cu ea
Câte zile o avea; viața-i viață, mai mult rea!
–Lasă, Petre, știu ce spun, de-aici iese ceva bun.
Fata ne-a dat o dovadă: se descurcă-i, de ispravă.
Trebuie ca și feciorul să își ostoiască dorul;
Cumva și el să trăiască viața să și-o împlinească.
Dacă e mai puținel să trăiască singurel?
Două săbii, nu se poate, asta e sfânta dreptate,
Nici doi leneși și mișei crește iarba pe sub ei,
Nu cer, nici Eu, știu ce zic, de-unde nu este... nimic!

Lăcrămioara-Iolandina IVAN

FĂ-ȚI RISIPĂ

Noi dorim economic
Stop risipei peste tot,
Apă, gaz și energie,
Dar cuvintelor deloc.
Te iubesc de dimineață
Între soți și la copii,
Între prieteni, chiar și rude,
Domnului să știi că-i spui.
Te iubesc mai mult ca ieri,
Astăzi mai puțin ca mâine,
Tot așa și tu să ceri
De la cei ce sunt cu tine.
Să postim de tot ce-i rău
Să încercăm să ne înduhovnicim,
Dar de dragostea între semeni mereu
Pe aproapele în mod pios să-l prețuim.

Ionel DORIN

Iubire de-o clipă

Cum te-am zărit iubire alergând
Pe străzi de foc cu părul despletit,
Din slăvi mi-am rupt un suflet, tremurând
Să-ți mîngii buclele de fin cosit.

Iar tu știind că-n sincera-mi trăire
Puteam să ard dorind să-ți stau în cale,
Mi-ai revărsat în simțuri, din privire,
Răcoarea din albastrul mării tale.

Și pentru-o clipă doar fiind surprins
Că îmi inundă fericirea-n sânge,
De-a timpului aripă m-am desprins
Și brusuc uitasem de mai știu a plînge.

Pătrunși în noi simțeam că retrăiam
O lume ce părea că se-nfiripă,
Deși de-atâta vreme ne iubeam...
O, Doamne, ce-i în Univers o clipă!?

Gheorghe BĂLĂCEANU

Un zâmbet cu Nicolae Viziteu**Epigrame****Moda pletelor la bărbați**

Mai sunt bărbați, să fie șic
Își lasă plete, ce să zic,
Crezând că nu o să se vadă
Cam cât li-i mintea de năroadă.

REPLICA BOULUI

Oi fi eu bou, un nimeni în mulțime,
Dar mulți, cu voce tare sau în gînd,
Vă înfrunțați rivalii numai cînd
Vă place mult să-i comparați cu mine.

Schimbare de sex

Când unii vor schimbare-n sex,
Vă spun cinstit, rămân perplex,
Iar la schimbata lor postură,
Nu spun ce vorbe-mi ies din gură.

FĂRĂ INVIDIE

De e creată de-un coleg al tău
O operă, e clar că o să spui
Că a gîndit-o doar cu capul său
Văzînd că... moare înaintea lui!

Vot în Parlament

Când e vorba de ciolan
Și de cât mai mare fesul,
Toți votează cu elan,
După cum li-i interesul.

SOARTA PEȘTELOR

Cînd trau-i dur și balta a secat
Și-s chinuți de crudul vieții flux,
Cei mici se zbat amarnic pe uscat,
Cei mari, pe lîngă vreun hotel de lux.

Mărțișor

Iar Martie s-a arătat
Cu mărțișorul său drept viză,
Dar cu un șnur mult mai scurtat,
Fiind un mărțișor de criză.

PENTRU DNA

Pe gratis, cică azi oricine poate
Găsi destui specialiști amabili,
Să le predea metode adecvate
De-a-ncondea pe cei indezirabili.

Impozitare

Să scoată țara dintr-o criză mare,
Guvernul a decis: Impozitare!
Și înainte, deci, cu consecvență
Avem impozit și pe ... existență!

Mihai CABA

EPIGRAMIȘTII

Cu slova, astăzi, sus pe metereze,
Se-avîntă sute-n lupta de idei
Cu răul, reușind să-ncondeieze
Eficient... doar cei ce au condei!

Gheorghe BĂLĂCEANU

Din volumul Ping-pong cu stele de carton

de la

UMOR

Georg Barth

colaboratori

BANCURILE SĂPTĂMÂNII!
Te încălzesc fără creșterea facturii la gaze!

Un bărbat sună la o bancă și spune:
„Vreau să vorbesc cu bancherul meu.”
Secretara i-a răspuns: „Îmi pare rău, dar
a murit săptămîna trecută.”

A doua zi sună din nou telefonul și același
bărbat pune aceeași întrebare.

Trei zile mai târziu, bărbatul sună din nou
și cere să vorbească cu bancherul său.

În acest moment, secretara, excedată,
răspunde:

„Vă tot spun că șeful meu, bancherul
dumneavoastră, a murit săptămîna
trecută, de ce nu încetați să mă mai
sunăți?”

Bărbatul răspunde: „Pentru că mă bucură
mult să vă tot aud spunînd asta.”

Un catolic, un protestant, un musulman și
un evreu discutau după masa de prînz.
Catholicul: – Am o avere mare... voi
cumpăra Citibank!

Protestantul: – Sunt foarte, foarte bogat
așa că voi cumpăra General Motors!

Musulmanul: – Sunt prinț, sunt fabulos de
bogată... intenționez să cumpăr Facebook!

Evreul a amestecat calm în cana lui de
cafea, a așezat lingurița pe masă, a sorbit
liniștit din cafea, s-a uitat la ei și le-a spus
pe un ton indiferent: – Nu vînd nimic!

Sub semnul destinului

(continuare din numărul trecut)

Mică postfață

„Iată, Moldova ne oferă o povestitoare excelentă. O povestitoare în linia marilor scriitori: Neculce, Creangă, Sadoveanu. Dar nu numai atât. Experiența de viață a autoarei este aproape incredibilă, aducând aminte de Panait Istrati: între fabulos – Foșnetul pădurii, Magie neagră, O întâmplare stranie – și realismul dur, dramatic – Lungul drum al pribegiei. Lirismul narativ vibrează mai ales în povestirile inspirate din universul adolescenței, surprins în fragilitatea sa, asemenea unei flori care răzbate prin zăpezi. Experiențele sunt tulburătoare și redade atât de viu, încât cititorul uită că se află în universul ficțiunii. Poate și datorită dinamismului relatării și capacității de a crea personaje memorabile, care forfotează și dialoghează, venind din mediul rural și întâlnind ulterior destine exotice: Lvov, Kiev, Odessa, Sofia, Istanbul – căi ale Levantului pe care destinul o poartă, într-o căutare a unei lumi mai logice, mai juste.

În tot acest timp, ea se caută pe sine, căutând fetița blondă cu codițe și ochi uimiți, curioasă și dornică de cunoaștere, fetița care încă există în scriitoarea de acum și care mărturisește prin această carte victoria asupra propriei condiții. Acesta este doar începutul. Bun venit Vioricăi Bichineț în literatura română!”

Ion Topolog Popescu, Editura Dealul Melcilor, Brașov, 2001

În anul 2001 făceam primii pași adevărați în literatura română. Din păcate, eram departe de țară și grav bolnavă și nu am avut niciodată ocazia să îmi pun autograf pe prima carte, deși mi-aș fi dorit acest lucru cu orice preț. Speranțele de viață păreau să fie aproape zero, și totuși... probabil că Cel de Sus avea alte planuri pentru mine. Am supraviețuit! Scrisul a devenit parte integrantă din ființa mea.

În această zi de 12 ianuarie, am ajuns exact cu zece minute înainte de ora zece, când era programată întâlnirea mea la Biblioteca „Nicolae Milescu Spătarul” din Vaslui. Îmi realizam visul: să semnez autografe pe cărțile mele, publicate în 2026, un număr de cinci. Trebuia să recuperez timpul pierdut! Nu vor fi ultimele care vor purta semnătura mea și care își vor găsi locul în orașul meu natal. Drumul meu este abia la început sau, mai bine zis, la un nou început, pentru că „pe căile destinului” nu mai era un drum de țară prin noroi, ci se transformase într-o șosea pietruită, pe care intenționez să o fac netedă și dreaptă.

Liliana Moga m-a întâmpinat cu un surâs cald; ne cunoscusem cu patru luni înainte. M-a condus într-un birou unde mă așteptau cărțile pentru autografe. Din păcate, nu aveam la dispoziție nici măcar o oră, pentru că eram așteptate la ședința UZPR. Am promis domnului prof. dr. Dumitru V. Marin că voi ajunge la timp, iar Liliana, asemenea mie, își respectă promisiunile.

Abia ce am terminat semnarea cărților, Liliana mi-a oferit cadou un exemplar din revista Milesciana. Încep să o răsfoiesc în timp ce ea așează cărțile și, surprinzător, mi se părea că mă privește cu atenție, ca și cum ar aștepta să-mi surprindă reacția atunci când voi descoperi articolul dedicat mie în paginile revistei.

Dacă aș încerca să redau cu propriile mele cuvinte mesajul articolului, nu cred că aș putea să o fac la fel de bine ca autoarea. Marturisesc că și azi, când pregătesc acest articol, emoția nu a scăzut. Dar vă las pe dumneavoastră să judecați prin voi înșivă.

« O simplă întâlnire poate deveni o clipă de nemurire »

Sfârșit de septembrie. Un aer blând de toamnă învăluia orașul. Am avut bucuria de a participa la prima mea ședință a filialei Vaslui a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR), organizată în Sala de activități a Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul”.

Întâlnirea s-a dovedit mai mult decât o simplă reuniune de scriitori și jurnaliști; a fost o întâlnire de suflet cu o scriitoare vasluiană stabilită în Franța, pe care o descoperisem mai întâi prin cărțile sale – Viorica Laurent (sau Viorica Bichineț, Viviana Neby, Rica Laurent, ca scriitoare de limbă franceză).

O descoperisem întâmplător, într-un volum de povestiri, unde amintirile din copilărie prindeau viață în descrieri pline de sensibilitate (Povestiri, Viorica Bichineț, Bârlad, Sfera, 2001). Apoi, mi-au atras atenția poemele din Florile amintirii (Viviana Neby, Bârlad, Sfera, 2001). Simion Bogdănescu, cel care i-a scris prefața, o descria ca fiind „romantică și romantioasă până

la saturație”, cu „capacitatea de a pune cititorul pe gânduri și de a-l iluziona prin enigmă”.: „În mine se ascunde o întrebare/ Neliniștită, sumbră ca un scrin/ De unde vin speranțele amare/ Și încotro se-ntoarnă al meu destin” (Căutare).

Nu știam mai multe despre ea și nu făceam legătura între numele de scriitoare. Descoperindu-i opera, am înțeles că Viorica Laurent este „un Poniat ilustrat în variantă feminină”, capabilă să pătrundă în sufletul cititorului și să trezească dorul de acasă, chiar și dincolo de granițe, unde își trăiește visul literar.

În acea după-amiază de 26 septembrie 2025, am cunoscut-o pe scriitoarea care, deși departe de țară, rămâne legată de rădăcinile sale și împărtășește cu cei din jur frumusețea iubirii pentru literatură. A venit către mine cu zâmbet cald, ochi luminoși și o energie care radia sinceritate și încredere. Am discutat despre cărțile ei, despre revista bibliotecii, despre influența vieții în Franța asupra stilului ei literar, dar și despre dorul de țară și puterea cuvintelor de a uni destine.

I-am cerut să trimită volume către biblioteca noastră, iar în scurt timp am primit un colet cu cărți care îi așteaptă autograful atunci când va reveni în țară.

Pentru cititorii noștri, iată câteva mărturisiri ale autoarei: „M-am născut în satul Florești, județul Vaslui, la 13 ianuarie 1960, al patrulea copil al unei familii de agricultori simpli, dar harnici. Copilăria mea nu a fost luminoasă; la doar nouă ani, părinții m-au dat spre adopție, lăsând urme adânci în sufletul meu. Atunci am început să scriu, nu pentru alții, ci pentru mine, pentru rana și liniștea mea. Scrisul și lectura au devenit refugiile mele și au rămas astfel până astăzi.

Prima mea ieșire publică adevărată a avut loc abia la 40 de ani. De atunci scriu patru-cinci ore pe zi, ca și cum fiecare literă ar fi o parte din respirația mea.

Primele poezii au apărut în ziare: *Vremea Nouă* (Vaslui, 1984), *Tribuna* (Sibiu, 1986) și *România Liberă* (București, 1990). În 1998, înainte de a pleca din țară, mi-am lăsat manuscrisele în grija unor prieteni, temându-mă că se vor pierde, așa cum se pierd frunzele toamna.

În 2001, Ion Popescu-Topolog mi-a publicat prima carte (Editura Dealul Melcilor, Brașov), cu ecou neașteptat în Ardeal. Acei ani au fost și ani de luptă cu boala, dar scrisul a rămas scăparea și drumul meu.

În Franța, în 2008, am creat împreună cu sora mea asociația culturală „Le Vent de l'Est”, am înființat trupa de teatru „Excentricii” și am realizat primul meu scurtmetraj, *Întâlnire cu destinul*. Au urmat spectacole, filme, piese de teatru, interviuri și participări la saloane de carte în Bruxelles, Paris și Le Mans. Trupa a jucat în cinematografe, săli municipale, cabarete și, mai târziu, la Paris.

În 2018, după douăzeci de ani, m-am întors în România pentru un proiect cultural între Franța și România. În 2019 am ajuns pe scena Teatrului de Artă din București, iar în 2020 pandemia a încetinit pașii, dar nu mi-a oprit scrisul. În acea perioadă am scris șase cărți, lansate în martie 2025, și alte patru în același an, urmând ca în primăvara lui 2026 să lansez șapte volume.

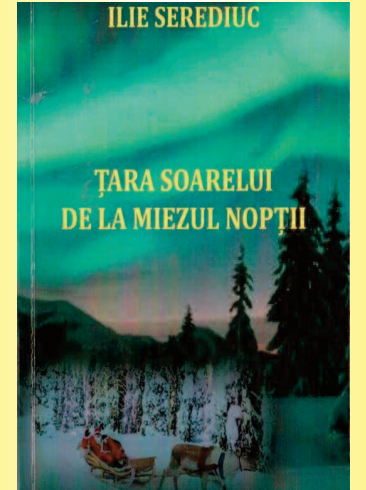
Cifra 30 nu este un sfârșit, ci doar un prag. Drumul meu nu se oprește aici.

Uneori, o simplă întâlnire devine o poezie nescrisă, o clipă de nemurire.

Liliana Moga, bibliotecar, Compartimentul Informare Bibliografică, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul”, Vaslui

Uf! Am ajuns la timp la ședința UZPR!

(Continuarea în numărul viitor)
Viorica Câmpeanu Laurent

DIN
PUBLICAȚIILE
COLABORATORILOR

ALEXANDRU IOAN CUZA ÎN CONȘTIINȚA ROMÂNILOR

(continuare din numărul trecut)

DOLIUL ȚĂRII

Adormirea lui Cuza a însemnat un doliu național. Odată cu el, țărâtimea îngropa și speranța că fostul domnitor ar putea reveni pentru a-i face dreptate. Guvernul a dorit mai puțină vâlvă în jurul înmormântării. S-au dat ordine primarilor să nu se tragă clopotele prin satele pe unde avea să treacă trenul mortuar și s-au luat măsuri pentru împiedecarea participării țăranilor la marea adunare de doliu. În dimineața de 27 mai 1873, trenul mortuar a sosit în gara Ițcani, apoi Burdujeni, Verești/Suceava și în după amiaza aceleiași zile la Ruginoasa.

La Dorohoi câțiva cetățeni de frunte au fost închiși mai multe ore, pentru a nu conduce grupele de țărani, care se constituiseră în comune, urmând a se deplasa la Ruginoasa. Simion Stanciu fost deputat în Adunarea ad-hoc, a însoțit sicriul de la Verești până la Ruginoasa, strigând la țăranii adunați prin gări, să vină la Ruginoasa, pentru a-și lua rămas bun de la fostul lor domn.

După șapte ani de domnie și șapte ani de hulire de către o mână de asupritori, însă proslăvit de poporul cel mare scos din șerbie, a venit ziua întoarcerii sale, de pe meleagurile pribegiei. În ciuda interdicțiilor clopotele din Moldova și din toată țara au bătut a jale, pe limba lor. Poporul nu a ascultat de ordinele primite, pentru a nu-l jeli pe Cuza. Cu ochii în lacrimi, unii îngenunchiau, plângându-l pe defunct și soarta lor amară, simțind că au pierdut un sprijin de nădejde. Șase țărani (doi erau din comuna Solești, Jud. Vaslui) au coborât sicriul de pe platforma vagonului mortuar și l-au transportat până la biserică, unde a fost depus. Apoi țăranii și militarii au făcut de gardă până la 29 mai, când a fost înmormântat. În acea zi, trenuri după trenuri au sosit în gara Ruginoasa, aducând mii de oameni, îndeosebi țăranii, dar și alte categorii sociale, delegații ale județelor și orașelor, precum și alții veniți din îndemnul inimii, pentru a aduce cel din urmă salut lui Cuza. Unele ziare au apreciat că au participat peste zece mii de oameni, însă cunoscutul scriitor Constantin Bacalbașa aprecia că au fost circa treizeci de mii de oameni.

Poporul în imaginația sa îi croise lui Cuza dimensiunile propriului său suflet însetat de dreptate. Cuza a rămas în sufletul lor, omul care le-a vrut binele, dar n-a fost lăsat de boierii cei răi să-l înfăptuiască. Asociația lucrătorilor tipografii din Iași au scos o broșură, în care arătau că poporul adunat la Ruginoasa își plângea drepturile sale pierdute, mândria țării umilite. Cuza a dat speranță maselor la un viitor mai bun, a întărit autonomia României, făcând din ea statul în jurul căruia popoarele asuprite din sud-estul Europei și-au pus speranțe de emancipare, aluzie la meritele lui Cuza.

Elena a venit mai devreme pregătind cele de cuviință, deși era slăbită, îmbătrânită. Ea a anunțat prin telegraf pe Vasile Alecsandri, Costache Negri și Kogălniceanu, prietenii lui devotați.

col. (ret.) **Constantin CHIPER**
(continuare în numărul următor)

SPIRIT = STOP: OCM

Chiar trebuie să vă atrag constant atenția că s-a realizat un monument complex numit SPIRIT STOP menit să înfățișeze evoluția Vasluiului în ultimii 54 de ani, că las viitorimii mărturie din această epocă.

Dacă... mereu cei care vin nu vor să rămână tâmpiți, trebuie să ia cunoștință de aceste acte și fapte cultural-sociale.

(Pe str. Frunzelor, 2, Vaslui).

SPIRIT-STOP!!!

Dumitru V. MARIN

MARTIE „DE DRAG, DE DOR”

Vineri, 5 martie 2026, ora 13:00, la Centrul „Mihai Eminescu” din Bârlad a avut loc o prezentare de carte, un volum de versuri intitulat „De drag, de dor” scris de Ionel Dorin, autor care din anul 2015, oferă spre lectura celor îndrăgostiți de carte și proză, și poezie. De la „Secvențiale” și până la „Meditații” a fost doar o „Trecere înaltă de cocori” iar scriitorul care a călătorit deja „De la Răsărit la Apus” ne-a spus să credem cu tărie că „Se mai întâmpă minuni”. Momentul din vinerea venusiană a fost dedicat în mod special –FEMEII – cea de care domnul Dorin este, a fost și va rămâne veșnic recunoscător și îndrăgostit. Prezentarea volumului a fost făcută de Dorina Stoica, scriitoare care, datorită cărților scrise, publicate și premiate, este recunoscută și apreciată pe plan național și internațional. Impresiile pe care i le-au generat lectura versurilor au dus la următoarea concluzie: „dacă dragoste nu e, nimic nu e!” Ca participantă la evenimentele culturale ale Bârladului, și nu numai, am scris câteva

Catrene de drag, de dor, alături de-un mărtisor! Evenimentului

Dacă tot e primăvară și-i Ziua Femeii iară
Cei de-aici bine-au gândit c-ar fi foarte nimerit
Ca un invitat ce are asupra-i dragoste mare
„De drag s-o împărtășească, de dor” să-i îmbogățească!

Poetei, Dorina Stoica

Dacă tot suntem în post, prezentarea e c-un rost:
Poetul e credincios, îndrăzneț și generos,
Scrie și nu obosește, iubește și dăruiește
Fiindcă dragostea e-n toate, mai ales în astă carte!

Domnului, Laurențiu Chiriac

E pus ca să patroneze, cultura s-o dirijeze
Așa că este prezent și la ce s-a spus atent:
Deci, e Om într-un cuvânt, cu un dar pe-acest pământ
Ca să bucure femeia că e-ai muza, visul, cheia!

Domnului Marian Pavel

Pe Dorin îl știe bine, ce scrie și-i aparține;
Știe truda ce-l muncește cât de greu se construiește
O carte ce astăzi n-are, ca-n trecut, o căutare.
Ne recită, ne citește versul care-l definește!

Domnului Deliu Petru

Se cunosc cam de o viață, aia care ne răsfață
Sau dă cu noi de pământ; îl știe după cuvânt
Căci pe Femeia frumoasă o slăvea ca pe-o mireasă:
Era Mama, sora, buna, iubita dintotdeauna!

Domnului Ionel Dorin

Își prezintă cărțile, când mai sunt lansările,
Ce gândește, ce mai scrie și ce ar mai vrea să fie;
Ce trimite pe la ziar, ne dă și poeme-n dar,
Ne citește, ne recită și la multe ne incită!

Catrenista fără catrene... Iolandina

Că bătea, nu bătea vântul, nu voiam să iau cuvântul;
Tehnoredactez, aleg, știu din multe să culeg,
Vreau să bucur ochii toți atunci când privesc la cărți
Și-aș dori ca tineretul să mai lase internetul!

Participanților:

Nu știu cum fu altădată, balanța-i echilibrată:
15(cinșpe) Doamne pregătite pentru a fi azi slăvite
Și 15 bărbați cu dor; 9 martie e-a lor...

Opt și nouă încărcate, viața merge mai departe!

Lăcrămioara-Iolandina IVAN

**COLȚUL
CU
POEZIE**

Mircea Dorin Istrate

Poezii pentru sâmbăta seara**Iară s-a pornit războiul
(Putin)**

Cu lacrimi mari de ploii îmi plânge cerul,
Că-n zori de zi mi s-a pornit războiul.
Înfricoșați mi-s oamenii de-acum
Că zeul Marte pleacă iar la drum,
Cu câinii săi știuți că mi-s turbați
Și care-acuma-s iară dezlegați.

Pe lumea asta sunt nebuni destui
Ce vor să veșnicească în statui,
Prin câtă moarte-au semănat prin lume,
Pământ și omenet destul s-adune,
Să-și fac-al lor imperiu ce-au visat,
Ce-n frica morții fie subjugat.

*

Așa-i și-acum, mi s-a trezit nebunul,
Și-a încărcat pușcoiul și-apoi tunul,
Și-ncălecând pe cai de fier înaripați
S-a pus să prade totul de la frați,
Ca să-și înalțe soclul său sub soare,
Cu sclavii stând în tremur, la picioare.

**

Războiu-i boală grea și-adeșea lungă,
Ferească-mi-te cerul să te-ajungă,
Nici la dușmanii tăi să nu-l dorești
Că nu se știe tu când mi-l pățești.
Trăiește dar în pace și îmi iartă
Ca Bunul cel Iisus, că-i calea dreaptă.

„Cultura și mai ales jurnalistică vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor-Iași

Adoptă un suflet

Asociația Șerby Rescue & Adopt
tel: 0742 754 156

tel:
0742 754 156

**ADOPTAȚI
RESPONSABIL!**

Căței care au fost abandonate pe străzi, în păduri, pe șosele își așteaptă un cămin și un stăpân. Un prieten pe viață

**Oferim spre închiriere 2 camere,
baie bucatărie la casă.
Vaslui, zona centrală.
Preț avantajos
Relații puteți obține la telefon
0744.231380**

ANUNT
Vând magazin mixt care are și condiții
de locuit ca o casă, în Bârlad, strada
Cronicar I. Neculce, 19 bis, în spate la
spitalul TBC.
PREȚ 50.000 euro
TELEFON: 0746.070.105

ANUNT
Vând 2 case cu teren împrejur,
de 4 ha, cu vie, livadă, izvor de apă,
bazin fibră sticlă 5 tone pentru
grădină zarzavat, acces la DJ Podu
Turcului-Tecuci. Din teren, 6400 mp
este intravilan și 0,5 ha lizieră de sal-
câm.
Preț 60.000 euro
TELEFON: 0746.070.105

Închiriez cameră
PREȚ AVANTAJOS
Relații puteți obține la
telefon 0744.231380

PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL BÂRLAD
DIRECȚIA DE CULTURĂ, TINERET ȘI SPORT BÂRLAD
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „STROE S. BELLOESCU”
CENACLUL LITERAR „ALEXANDRU VLAHUȚĂ”

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A POEZIEI

DIALOG POETIC ÎNȚRE GENERAȚII

DORINA STOICA **GABRIELA ANA BALAN**

Cu participarea elevilor clasei a XI-a E, coord: prof. Dobrin Magdalena,
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu” Bârlad

VINERI, 20 MARTIE 2026, ORA 09:00
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „STROE S. BELLOESCU”
bd. Republicii, 149

ASOCIAȚIA „VIITOR TRECUTULUI NOSTRU”

Vernisaj expoziție
„PORTRETE, CHIPURI ȘI ÎNCHIPURI FEMINE”
prezintă prof. Giurcanu Vlad,
Președintele Asociației Cultural Educaționale
„VIITOR TRECUTULUI NOSTRU”
INTRAREA LIBERĂ

Închiriez hală și garaj
Relații puteți obține la telefon 0744.231380

**Pentru publicarea materialelor dumneavoastră în
ziar/revistă**
textul trebuie să respecte următoarele reguli:

- *textul trebuie trimis în format Word, editabil, de preferat cu caractere Times New Roman.*
- *numele fișierului Word este bine să conțină și numele dumneavoastră,*
- *la fel și pozele - de preferat format jpg.*
- *materialele în format PDF vor fi publicate cu întârziere, este posibil să conțină greșeli de ortografie și punctuație.*
- *vă rugăm să trimiteți materialele în timp util ca să le putem selecta și prelucra.*

Vă dorim multă inspirație și putere de muncă.

Cu drag, redacția.

**Filiala UZPR Vaslui
Organizează
Sărbătorile Culturale
Marin 85
Momentul final
Marți 28 aprilie 2026:**

- lansarea cărții
**Marin 85 - repere istoriografice
în cultura regională moldoveană**
- simpozionul internațional
- spectacolul omagial

Săptămânal editat de grupul de presă CVINTET TE-RA Vaslui
Str. Frunzelor nr.2 Vaslui. Cod 730158 – Tel. 0235.361.236

Meridianul

Televiziunea Vaslui on-line
Tel. 0235.361.236

e-mail: secretcvint@yahoo.com

Director general: prof. dr. Dumitru V. MARIN-0744.231.380 (e-mail: marintvv@gmail.com)

Redactor Șef: Daniela Gifu
Tehnoredactare: Bîrlădianu Elena
Secretar de redacție: Dorin Ionel
Conducerea ziarului nu-și asumă
răspunderea pentru articolele semnate de
redactori.

Redacția Huși: David Petru - 0755 077.553
Redacția București - Doinița Pintilie (Trocinescu)

Tipărit la
TIPOART IDEA STUDIO S.R.L.
Iași

Abonamentele se pot face la sediile
redacțiilor din Vaslui și Bârlad

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

MERIDIANUL – O CONȘTIINȚĂ A PRESEI CULTURALE ROMÂNEȘTI**Presa ca memorie, educație și punte între comunități****Presa care ne învață să nu uităm să citim**

Trăim într-o epocă paradoxală. Niciodată omenirea nu a avut acces la atâta informație, iar în același timp, rar s-a citit atât de superficial. Fluxul digital ne aruncă zilnic mii de titluri, mesaje și imagini care se succed cu viteza unei respirații grăbite. În această lume accelerată, în care răbdarea lecturii profunde pare să devină o raritate, presa culturală autentică devine nu doar necesară, ci vitală.

Există însă publicații care refuză să se supună grabei. Ziare care nu transformă cuvântul în zgomot, ci în reflecție. Printre acestea se află „Meridianul”, o publicație care, de aproape trei decenii, își păstrează identitatea culturală, demnitatea intelectuală și fidelitatea față de valorile românești.

Fondat în anul 1996, ziarul „Meridianul” nu este doar o publicație regională. El reprezintă o instituție culturală, un spațiu de întâlnire între memorie, cultură, educație și conștiință civică. Sub coordonarea editorială a prof. dr. Dumitru V. Marin, publicația a devenit, de-a lungul anilor, un reper pentru presa culturală românească.

În paginile sale se întâlnesc istoria, literatura, reflecția socială, jurnalismul cultural și dialogul academic. Este un ziar care nu doar informează, ci formează, invitând cititorul să privească realitatea cu discernământ și responsabilitate.

Dumitru V. Marin – jurnalistul care a transformat ziarul într-o instituție culturală

Orice publicație de durată poartă, inevitabil, amprenta personalității fondatorului său. În cazul ziarului „Meridianul”, această amprentă este puternică și recognoscibilă: Dumitru V. Marin.

Profesor, jurnalist, publicist și promotor al valorilor culturale românești, Dumitru V. Marin reprezintă una dintre acele personalități care înțeleg presa nu doar ca profesie, ci ca misiune culturală și civică.

Într-o perioadă în care presa a traversat transformări radicale, el a reușit să mențină ziarul „Meridianul” pe linia unei publicistici responsabile și reflexive. Editorialele sale, caracterizate prin claritate, fermitate și cultură istorică, reflectă o convingere profundă: aceea că presa trebuie să fie o conștiință a societății.

Nu este întâmplător că personalitatea sa a fost descrisă, într-o formulare memorabilă, drept „tezaur uman viu al județului Vaslui”. Această recunoaștere nu este doar simbolică. Ea reflectă rolul pe care Dumitru V. Marin l-a avut în păstrarea și promovarea patrimoniului cultural și intelectual al comunității.

În paginile ziarului „Meridianul”, jurnalismul devine o formă de memorie colectivă, iar fiecare articol contribuie la construcția unei cronici culturale a timpului nostru.

Meridianul – o platformă pentru cultura românească

Una dintre caracteristicile definitorii ale ziarului „Meridianul” este diversitatea tematică. În paginile sale pot fi întâlnite articole despre istorie, literatură, educație, religie, patrimoniu cultural și viața comunității.

Această diversitate nu este întâmplătoare. Ea reflectă o concepție editorială profundă: aceea că presa trebuie să fie oglinda complexității societății.

Prin articolele sale, „Meridianul” reușește să creeze un spațiu în care cultura nu este izolată într-un cerc restrâns de specialiști, ci devine accesibilă publicului larg. Cititorul descoperă aici nu doar informații, ci perspective, idei și reflecții.

Într-o epocă dominată de titluri rapide și texte scurte, „Meridianul” păstrează demnitatea textului elaborat, demonstrând că presa culturală poate continua să existe și să inspire.

Colaborarea cu Academia Educație fără Frontiere

În acest context, colaborarea dintre ziarul „Meridianul” și Academia Educație fără Frontiere din Republica Moldova reprezintă un exemplu relevant de dialog cultural transfrontalier.

În calitate de președinte al Academiei Educație fără Frontiere și conferențiar universitar la Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă” din Chișinău, am avut privilegiul de a publica în paginile acestei prestigioase publicații articole dedicate proiectelor educaționale și culturale dezvoltate în spațiul românesc.

Această colaborare nu este doar o simplă relație editorială. Ea reprezintă o punte între comunitățile academice din România și Republica Moldova, unite prin aceeași limbă, cultură și memorie istorică.

Prin deschiderea sa către aceste inițiative, ziarul

„Meridianul” demonstrează că presa poate fi un partener activ al educației și cercetării.

„Cu Glorie prin Istorie” – educația ca punte între generații. Un exemplu relevant în acest sens este articolul dedicat proiectului educațional transdisciplinar „Cu Glorie prin Istorie”, publicat în paginile ziarului „Meridianul”.

Acest proiect, lansat de Academia Educație fără Frontiere, a reunit aproape 200 de participanți din Republica Moldova și România, demonstrând că educația poate deveni un instrument de dialog intercultural și de redescoperire a patri-

moniului istoric.

Proiectul a fost conceput ca o platformă educațională transdisciplinară, integrând istoria, literatura, filosofia și artele într-un demers comun de valorizare a identității culturale.

Participanții – elevi, studenți și cadre didactice – au fost invitați să exploreze trecutul nu doar ca pe o succesiune de evenimente, ci ca pe o experiență vie, capabilă să inspire responsabilitate civică și respect pentru patrimoniu.

Prin publicarea acestui proiect, „Meridianul” a demonstrat încă o dată că presa poate deveni un partener al educației și al memoriei culturale.

Pelerinajul și educația – proiectul Erasmus+ SacredTravels4Growth

Un alt articol publicat în paginile ziarului „Meridianul” a fost dedicat proiectului european „SacredTravels4Growth – Higher Education and Sustainable Growth through Religious Tourism”.

Acest proiect Erasmus+ propune o perspectivă inovatoare asupra pelerinajului, interpretându-l nu doar ca experiență spirituală, ci și ca resursă educațională și culturală.

Proiectul reunește universități din Europa, Asia și Africa, într-un consorțiu internațional care explorează modul în care patrimoniul religios poate contribui la dialogul intercultural și la dezvoltarea durabilă.

Republica Moldova este reprezentată în acest proiect de Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă” și Universitatea de Stat din Moldova, instituții implicate în dezvoltarea curriculară și modernizarea programelor universitare.

Prin reflectarea acestui proiect în paginile sale, ziarul „Meridianul” a demonstrat încă o dată că presa culturală poate juca un rol esențial în promovarea inițiativelor academice internaționale.

Presa ca memorie culturală

În fond, rolul unei publicații precum „Meridianul” nu se reduce la informare. Presa devine, în acest caz, memorie culturală.

Articolele publicate în paginile sale constituie o arhivă a ideilor, a proiectelor și a oamenilor care contribuie la dezvoltarea culturii românești.

Prin această dimensiune, ziarul devine un cronicar al epocii noastre, păstrând pentru generațiile viitoare mărturia unei perioade complexe și dinamice.

Concluzie – jurnalismul ca responsabilitate

Într-o lume dominată de schimbări rapide și de fragilitatea memoriei colective, publicații precum „Meridianul” devin repere de stabilitate culturală.

Prin activitatea sa editorială, ziarul demonstrează că jurnalismul poate rămâne o formă de responsabilitate intelectuală și civică.

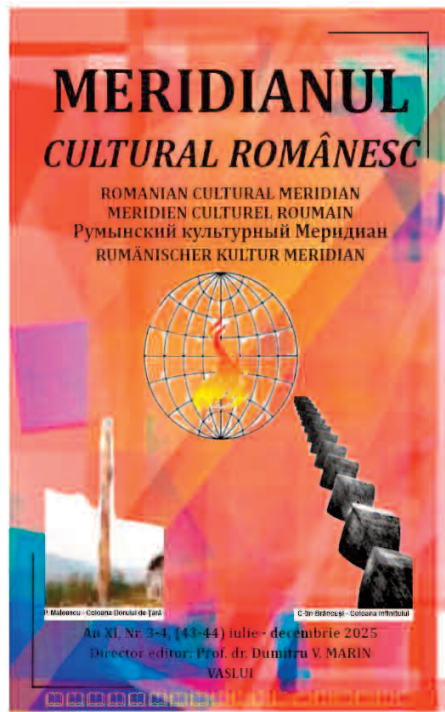
În paginile sale, cuvântul nu este doar informație, ci reflecție, memorie și educație.

Iar această misiune nu ar fi fost posibilă fără dedicarea și viziunea jurnalistică a prof. dr. Dumitru V. Marin, o personalitate care a reușit să transforme un ziar într-o instituție a culturii românești.

Pentru cititorii săi, „Meridianul” nu este doar o publicație. Este o punte între trecut și viitor, între comunități și valori, între cultură și responsabilitate.

Victoria STRATAN, dr., conf. univ.

*Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă” din Chișinău
Președinte, Academia Educație fără Frontiere
Republica Moldova*

Revista MCR 43-44

Cu acest număr dublu, rezultând un „cărțoi” de 188 de pagini, format mare, A4, Revista Meridianul Cultural Românesc, cu distribuție pe întreg mapamondul, în 4 limbi de circulație internațională și cu peste 1200 de colaboratori (!) de pretutindeni, își încheie triumfal cel de al 11-lea an al apariției trimestriale!

Ce se mai poate spune decât un sincer

MULȚUMIM, Doamnă prof.dr. Dumitru V. Marin pentru osârdia și neobosirea D-voastră pentru înființarea și editarea neîntreruptă a acestei reviste, prin care ați pus Vasluiul pe meridianele mapamondului, fiind larg apreciată pretutindeni, în condițiile în care a fost lipsită de orice finanțare oficială. Iar editarea acestui număr dublu, în chiar situația gravă oftalmologică în care v-ați aflat la un moment dat, reprezintă o MARE VICTORIE personală!

Cu sănătate, înainte spre viitorul MCR 45 și cealaltă!

Cu stimă aleasă, M.Caba

Lectură pe cât de plăcută, pe atât de ispititoare!

Mihai Caba

www.tvv.ro

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)